

Vet aquí que, de vegades, les cases antigues guarden misteris i la Casa Navàs no podia ser menys.

La Neus i el Quimet, els pares del Lluç i la Llúcia, estaven molt contents perquè un dia com aquell de feia deu anys, van decidir que es casarien i ho van decidir en un lloc ben especial: la Casa Navàs.

El Lluç i la Llúcia, com cada matí de diumenge, es van despertar ben d'hora per anar a jugar al parc.

—Bon diaaa! Vingaaa, anem al parc! —deia el Lluç mentre badallava.

—Sí, sí, jo ja m'estic vestint, espere'm Lluç! —responia la Llúcia, riallera.

Els encara no ho sabien, però els seus pares havien preparat un pla diferent per aquell diumenge.

—Avui no anirem al parc. —els va dir el Quimet

Això va provocar un gran rebombori per part dels infants.

—Com que no anirem al parc? —deia el Lluç mig plorós per la decepció.

—I doncs, què farem avui? —preguntava la Llúcia entre sanglots.

El Quimet i la Neus no es van poder resistir i els van fer cinc cèntims de la sorpresa que tenien preparada.

—Avui anirem a visitar la casa modernista més bonica de Reus, ja veureu com us agradarà! —els va aclarir la mare

Els dos germans, que, per cert eren bessons, es van creuar de braços i arrufant el nas van voler deixar ben clar que ells no hi estaven gens d'acord.

—Quin rotllo, nosaltres volíem anar al parc, com cada diumenge!

—Però de vegades està bé fer coses diferents, no us sembla? —els va dir el pare veient les seves cares de decepció.— Ho passarem molt bé, ja ho veureu! A més a més aquest any és el centenari de la mort de Lluís Domènech i Montaner.

—I qui és aquest Lluís no sé què? —preguntava la Llúcia, encongint-se d'espatlles.

—Un dels arquitectes més importants del modernisme! —va dir el Quimet molt cofoi—Quan sigueu més grans ho estudiareu a l'escola.